

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 9 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 12.

SOBRE ALLÓ DE LA MONJA.

¿Es veritat ó no? ¿Es una calumnia tramada y propagada pels enemics de la santa religió?

Lluny de nosaltres l' intent ó l' desitj de averiguarho. No dirém siquiera, com lo Dr. Vergés, vicari general de aquesta diócesis, que existeixi á Barcelona una *societat secreta* montada expresament per inventar falornias contra determinadas classes. Aquesta afirmació consignada en un document oficial es sumament grave, sobre tot quan no s' acompanya de las degudas probas.

Y ¡cuidado que la dona ab la seva firma y en un document destinat á imprimirse, una persona que pel càrrech que ocupa y l' ministeri qu' exerceix déu ser respectable!

Al cap-de-vall lo de la monja corria de boca en boca y si alguns periódichs ván publicarho, sigué ab totes las reservas y referintse sempre als rumors públichs, y ja se sab que un rumor no es una afirmació, ni l' públich qu' escolta y repeteix lo que sent dir, está subjecte á responsabilitat.

Per lo tant, Dr. Vergés, estém esperant que dongui las probas de una afirmació tan rotunda. Sapiuguem ahont se reuneix aquesta societat secreta, qui la compon y com está organizada; diguins al menos com ha sigut que vosté ha pogut averiguar la seva existencia; y ja que ha quedat com un vicari general desmentint un fet, quedi are com un home probant una afirmació.

Pero torném á lo que deyam al principi:—¿Es veritat ó no lo de la monja?

Mentres los tribunals se cuidan de posarho en clar, dirém nosaltres que si no es veritat, es verosimil.

¿Preguntarán vostés en qué 'ns fundém per afirmarho? En la historia y en la tradició que contan casos repetits d' emparedament y en la naturalesa mateixa anti-humanitaria, irregular y anormal de las institucions monásticas.

Y ademés ¿no 'ns diu res la facilitat mateixa ab que l' públich s' ha cregut lo de la monja? Miris com se vulga la qüestió, lo públich se resisteix á admetre las historias inverosímils, y si una part d' ell se deixa seduhir alguna vegada per lo estrany y lo marvellós, may las falornias se propagan y generalisan ab una rapidés tant pasmosa com en lo cas present.

Tal será l' concepte que tindrà format de las institucions monásticas.

Aquell comunisme mistich; aquell *eunuquisme* de las comunitats religiosas, que forman una familia, pero sense 'ls llassos de la sanch; aquella existencia misteriosa, amagada de tota mirada profana; aquella

vida irregular y anti-natural, que consisteix en estar en lo mon fora del mon, ofegant afeccions, en qual cas ha de ser un martiri l' viure, ó no tenintlas, en qual cas, qui no las té es un mónstruo, donan lloch á créure fets que fora dels convents serian increibles.

Si 'ls convents resultan cementiris de gent viva ¿com no ha de créure's en un aparedament individual, allá ahont existeix un aparedament colectiu?

Se dirá que la disciplina monástica, no es tant estreta com nosaltres suposém; que 'ls frares y las monjas son sers humans com los demès y com á tals subjectes á disfrutar de certa manera las delicias de la vida y á sentir passions: se dirá que 'ls convents tenen locutoris que 's comunican ab la gent de fora; confessoriaris ahont s' reixayan mistichs sentiments, tal com á través de las reixas exhalan los enamorats las alegrias y las penas de son cor: se dirá que allá hi ha horas d' esbarjo, y que una vegada complertas las obligacions religiosas, la monja ó l' frare disfrutan, lo que disfruta la gent del mon, una vegada ha cumplert sos debers socials de treballar per mantenir á la familia.

Enhorabona. Donchs, en aquest cas, la inutilitat de la institució monástica queda demostrada plenament. Perque si 'ls homes y las donas que 's tancan, renunciand al matrimoni y á la familia, al mon y á la societat, son homes y donas com los demès, cap necessitat tenen de tancar-se, y podrian encomenarse á Déu sense necessitat de ferho á coro, com aquell general del quènto que al veure que una canonada no alcansava al enemich, va manar disparar tota la bateria.

De manera que la millor manera de suprimir qual-sevol calumnia contra monjas y frares, seria la supressió dels convents.

Mentres aquests existeixin; mentres hi haja colectivitats aisladas dintre de la colectivitat social, que viscan reclosas, exentas de la fiscalisació pública, consagradas á fins que pugnan ab la naturalesa humana, y abstemias de la familia y de la llibertat individual que son la gloria del home; mentres hi hajan sers que pugan arrepentirse de una vocació errada y ja sense remey, quals crits s' ofeguín quan no dintre l' seu cor, dintre las tapias de un convent ó entre las quatre parets de una celda; mentres, en fi, existeixi ab la clausura l' absolutisme monástich á que obliga la disciplina, no contrastat ni per la vigilancia de l' opinió ni pel zel de las autoritats, las majors monstruositats, las més iniquas venjansas, los cástichs més inquisitorials, que allí 's suposin comesos, serán, si volen quèntos de vella, falornias de desocupat ó calumnias de societats secretas; pero resultarán sempre verosímils y l' públich los hi prestará l' assentiment que ha prestat al fet ja célebre de la monja.

En aquest mon no basta tant sols ser honrat; es precis ademés semblarho.

Qui fuig de la llum, no 's queixi si l' confonen. Qui es prou desnaturalisat per prescindir de totes las afeccions humanas, no diga que l' calumnian al suposarlo capás fins de enterrar á una dona ab vida.

P. DEL O.

ENTUSIASTAS.

No hi ha res més terrible que 'ls entusiastas. Es un tipo (no conegut á Inglaterra) que Déu ha posat á la terra per cástich dels entusiasmadors y dels que no s' entusiasman.

Y no 's cregui que siga un mal que ataquí á poch, no; es una malaltia que fa numerosas victimas y quals senyals son caracteristicas; aixis com dirse Xanxas y portá bigoti de respall ho es de municipal ó empleat *sui generis*, lo pan y tontos (*toros*) lo barret á lo torero, ó bé 'ls cabells á la romana y embullats ho son d' entusiastas de toreros ó d' artistas.

Per coneixels basta que 's tregui á joch en Mazzantini al del pan y toros ó bé 'n Gayarre al de la perruca, y desseguit se descantellan. Un alabaré las *navarras* de 'n Mazzantini; altre 'ls *quites* de 'n Lagartijo; un los *aguts* de 'n Gayarre, altre las *posaduras* de 'n Massini.

Pósinlos al davant, un altre entusiasta que no será de l' seu parer y ja tenen la discussió armada agafats un á la solapa del jech de l' altre, enrahonant tots dos á la vegada y tirantse capellans á la cara. Y després de molts paraulas, citas y crits, se separarán, dat cas que la cosa no acabi pegantse, al despedirse dihent tots satisfets: —«Desenganyat es milló l' meu.»

Y la discussió continuarà quan se tornin á trobar, ja sigui en lo café ahont molestarán al senyor de l' costat, que vol llegir lo diari, y li tirarán lo café als pantalons en lo moment d' anar á beure, ab un cop de colze al voler probar que l' *pase* *cambiat* de 'n Mazzantini era ó no de *pitó* á *pitó* ó bé que 'ls ademans de 'n Calvo son exagerats ó no: ó al toparse en la Rambla ó en los corredors del Liceo cridant cada hu pel seu costat.

La malaltia té exacerbacions. Vè un artista célebre que toca l' piano, ó l' bombo, ó l' violi, llavors tots los entusiastas adoptan lo seu pentinat se tallan la barba á la seva manera per fé l' gran efectarro y ja 'ls tenen tots carregats ab pessas de música clásica y ab fantasias en *si major* ó en *la bemol*.

Després en Vico treballa en algun teatro, 'ls entusiastas ja tenen lo drama que representa y se 'n aprenen trossos de memoria. Troban á algun conegut: —«Has vist en Vico?» — l' hi preguntan desseguida.

¡Ah, en Vico no n' hi ha cap com ell! ¡Que bè està en aquell tros que diu: «detened mi razon que se me escapa» y aquí disparan tres ó quatre relacions.

Hi han toros; los entusiastas ja sols de veure 'l cartell, se senten més flamencos que may. Veuen la quadrilla pe 'l carrer y ab fruició y tots satisfets, se passen la mà pe 'l pan y toros: veuen un gos que passa á tres passas de distancia y perque no 'ls topi l' hi fan un quiebro; desseguida 's recordan que tenen sed y si en altre temps s' haurien begut una cervesa llavors sols los hi pot passar ab manzanilla.

Cantan un' ópera al Liceo: 'ls entusiastas la cantan tot lo dia y tot l' endemà y molts ab variacions que no 'ls ho semblan. Deu-nos-en guard del que sábiga la lletra qu' es més terrible que 'ls altres. Los que tocan lo piano 's miran la partitura per enterarse de si marca un sí ó un do, per si acás se 'ls rifan y fins s' emportan al teatro la partitura y 'l metrónomo.

No vull parlar dels entusiastas de la pintura, que sols acostuman serho d' ells mateixos y no hi ha ningú que embruti telas y vaji tacat de colors, que no 's cregui millor que 'ls altres. De 'ls que 'n compran, la majoria ho fan perque dona llustro, (ells més s' estimarian un cromó) mes los que se las donan d' entendre, 'ls veuran sempre detrás de 'ls pintors y en las exposicions criticant alt, per reunir públich, lo bo; y alabant lo que ningú hi sab trobar lo mérit, perque diguin: —«¡Quin ull t' aquest senyor! Si ell diu qu' es bo, bè hi deurá entendre.»

¡i agafan á algú pe 'l seu compte, ja está fresch; lo millor que pot fer en aquest cas es deixar lo y á la primera ocasió se 'l planta, que per discutir se necessitan dos que vulguin.

He dit al principi que son una plaga pe 'ls que no s' entusiasman y pe 'ls que 'ls entusiasman. Salta á la vista que 'l que sent dos horas lo mateix, en discussió de trons y llamps ó bè citas de un que vol fè 'l dilettanti, no 'ls hi pot dir: —«Homes callin que 'm fastidian ab tanta ximpleria, sinó que quan se 'n t' prou s' alsa trencant la seva costum de passar un' hora al café.

Si un está al teatro y t' á un d' aquestos al costat, primer sent lo burinot á l' orella, de lo que han de dir ó cantar, que la veu de 'ls artistes y lo pitjor que li pot passar, es que s' entusiasmi, que llavors no mira res, igual l' abraçarà entusiasmát, sent aixís que no hi t' cap culpa, que li dará un clatellot aplaudint.

Y 'ls artistes no hi pateixen poch ab l' avalanxa d' aquestes amateurs! Ja 'ls esperan en la estació y s' hi enganxan oferintlos puros, cotxes ó naps y cols: si son artistes del arte del toreo, ja tenen comitiva durant tota la seva estada. Los cantants y cómichs tenen un número major d' entusiastas que se 'ls hi presenta ab aquest titol, com si per ser entusiasta d' algú, se 'l pogués molestar á qualsevol hora, impunement: al artista ja 's comprén, li fan molt favor... quan se 'n van y molta nosa 'l rato que s' hi quedan. Un li demana quartos, l' altre entradas, l' altre que si es bo per algo, viu en lo carrer del Pont de la Parra; l' altre que ha donat lo seu nom á uns confortants y n' hi porta un parell de regalo y l' altre que s' alegra de coneixer.

Després tot aixó ho contan y omplan la ciutat de notícias tant interessants com aqueixas: —«Oh, fulano es molt amable; quan ha fumat mitj puro 'l llença á una escupidera blava que t' al costat y s' encén los mistos en los pantalons; t' un criat que sols l' hi enllustra las botas y l' hi arregla un pá ab mantega; es artista en tot. Renega y s' emborratxa ab una gracia, y es tant fi en tots los seus actes... figúrinse que estant nosaltres allí, ha dit al criat que quan fossim fora, digués á tothom que no hi era, que tenia prou visitas.»

Ja ho saben si no volen patir migranya quan vejin un individu sospitós, ó bè se 'n van del seu costat, ó 'l denuncian com á perturbador de la tranquilitat pública, dat cas que no vulgan enviarlo á dida, ó clavarli un tiro.

Pot un entusiasmarse hasta cert punt; per algo som espanyols per entusiasmarnos per poca cosa; se pot discutir sobre alló, un moment; pero cada dia y á cada punt lo mateix, es cosa que atipa, aixís com l' arrós y fideus atipa cada dia, per massa arrós y massa fideus: lo qu' es los entusiastas atipan per massa entusiasme.

LO NOY DE LA TUYAS.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Res de nou al Liceo: *Mefistófele* y *Lucrecia*; *Lucrecia* y *Mefistófele*, *voilà tout*. Aixó sí, s' ha obert lo nou abono per una série de 15 funcions y s' ha cubert tot desseguida. Ja ho crech, nada menos que s' anuncia 'l *Don Giovanni* de Mozart, interpretat per en Gayarre, ó siga 'l *Tenorio* dels tenors. Es qüestió d' estar esperant la interpretació de aquesta obra clàssica ab un pam de dents.

Lo *Principal* continua tancat; pero asseguran que s' obrirá ab la companyia italiana de la Tessero,

que si está formada de actors de la talla dels que van acompanyar á l' eminent actris l' altra vegada que va ser aquí, pot assegurar-se qu' es una de las companyias més complertas de quantas trepitjan los teatros de Italia.

A *Romea* s' ha estrenat lo drama *Sota terra* de D. Frederich Soler.

Al *Retiro* s' han representat varias óperas debutant alguns artistes nous, y no podent donar compte de tots, per no haver pogut assistir á totes las representacions, prefereixo no parlar de cap, reservantme la comoditat de anarlos coneixent més intimament de mica en mica. Per avuy divendres está anunciada una funció á benefici de la eminent arpista Esmeraldina Cervantes. Creyém que 'l públich se recordará de aquesta simpática artista, sempre sollicita á respondre á la veu de la desgracia.

Al *Tivoli* encare que las *Aves de rapinya* continuan fent presa, ahir havia d' estrenarse un drama nou titolat *Fualdés*. D' aixó se 'n diu alevitat.

En lo teatro vehí, ó siga 'l de *Novedats*, també s' han estrenat algunas obras, entre altres un drama francès titolat *Las víctimas de la honra*, que va ser molt aplaudit, y varias pessas, entre las quals nos cal citar *Entre bastidores* de D. Salvador Reventós, *Sis rals diaris* del Aulés y *El galan joven* del nostre antich col·laborador Pere Poblador. I'em més, pèl dijous estava anunciat l' estreno del drama catalá *La creu d' or*. Com que ja 'n teniam una de plata, y un collar de perlas y altres obras per l' istil, seguint per aquest camí 'l teatro catalá semblará aviat un aparador d' argenteria.

Al *Espanyol* s' han donat cinch ó sis representacions de *Los sobrinos del capitán Grant*, y al *Circo Ecuestre* están donant las últimas funcions, ja que 'l senyor Alegria se 'n vá á Valencia á buscar á la primavera.

Allá, entre abril y maig, ja veurá com nos la porta.

N. N. N.

A LAS NOYAS DEL MASNOU.

(Poesia feta expressa pera llegirse en un Cassino del Masnou.)

Per estrany que sembli y siga,
desde 'l punt de La Garriga
ahont acudeixen prou
del Masnou moltes personas,
comprench que son molt bufonas
las noyetas del Masnou.

Per aixó certa estoneta,
(com que soch un tros de poeta
que m' inspiro facilment
veyent bons tipets, no es broma),
vareig agafar la ploma
per escriurer lo següent:

Del Masnou tendras ponsellas
las més bellas
del jardí de vora 'l mar;
oiu los plans ventatjosos
y amorosos
d' un que 's us sabria estimar.

Si un mariner desitjéu
y 'm voléu,
mariné 'm faig desseguida:
dintre 'l mar, si aixís convé,
passaré
navegant tota la vida.

Per nau lo cor ben replé
d' amor, fé,
juventut, foch y tendresa...
y ab cargament tant preciós
¡que rumbés
un llarch viatge á vela extesa!

Ab lo vent de l' esperança
¡qui no avansa
mar endins de la passió?
Si estimo constancia pura
¡qui 's detura?
¡qui 's pot perdre ab tal timó?

Quan ab l' ánima ben trista
ja de vista
las platjas d' aquí perdés,
un consol me quedaria
que seria
lo somni dols del regrés.

Lluny de la pátria, no obstant,
cada instant
de m' aymia 'l sol recort
m' alentaria... ¡Jo ho crech!
Fins conech
que faria la gran sort.

Al regrés de tot llarch viatge
¡mal viatge!
á qualsevol faig la posta
que no faria arribada
més salada
cap mariner d' eixa costa.

Del Masnou tendres ponsellas
las més bellas
de marina, ja he dit prou:
si ma franquesa 's exalta
sens fer falta
mariné 'm faig del Masnou.

PEPET DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

Dissapte va donarse á ca 'n Parés l' anunciat concert que no havia pogut donarse 'l dia de la Tómbola, y va resultar ser una festa notable.

Unicamet tres artistes hi van pendre part: lo pianista Albeniz, lo violinista Iburguren y 'l guitarrista Tárrega.

¡Què dirém del Sr. Albeniz? ¡Què t' una execució pasmosa? Tothom ho sab; pero avuy ja no tot ho sacrifico á la agilitat y á la forsa; avuy expressa, sent y matisa, com pujan ferho 'ls primers pianistas. Havia de tocar nou pessas anunciadas en lo programa, y 'l públich va demanarni duas més, una al final de cada part. ¡En quina va estar millor? En tolas onze, y aixó que 'l género de cada una era distint. Albeniz va demostrar ser un pianista brillant y si avants nos assombrava, en aquest últim concert va sorprendre pels grans progressos que ha realisat.

Lo públich va tributarli una verdadera ovació. Mereix especial menció 'l piano gran qua Steinway, cedit pèl Sr. Navas. Es un dels millors pianos que havém sentit.

Iburguren es un violinista de talent, que va interpretar de una manera admirable las dos composicions de Monasterio *Adios á la Alhambra* y *Sierra Morena*, que 's distingeixen pèl seu colorit.

Y per últim, en Tárrega va maravellar á la concurrencia, tocant quatre pessas en la guitarra.

La guitarra de 'n Tárrega es una orquesta que sense atronar s' imposa. Imposible imaginar, quant menos descriure, l' efecte portentós que produheix. Aixís com per tocar lo violí ha de posars'hi 'l coll, per tocar la guitarra s' hi ha de posar lo cor, y en Tárrega li posa tot.

Temps endarrera varem dir que aquest concertista era un nou Sarasate, y avuy no podém menos de confirmarho, tal es la puresa de sas notas, la galanura de sos acorts, la brillantès de sos matisos, l' inverosímil agilitat y 'l bon gust que desplega l' eminent concertista, que ha sabut sublimar lo més humil dels instruments.

Y á propósit de 'n Tárrega, ja que ha fixat sa residència en Barcelona, ahont se proposa donar Hissons, creyém que no li faltaran deixebles.

Sabém ademés que pensa donar una serie de concerts, en locals petits, los únichs ahont pot apreciarse tot l' efecte de aquest instrument, y creyém que no ha de faltarli tampoch públich que vaja á admirarlo.

Precisament avuy divendres dona 'l primer en lo saló del magatzem de pianos del Sr. Maristany, plassa de Catalunya.

Com que 'ns t' 'l cor robat, allá anirém á sentirlo.

Tothom sab que s' están fent obras de reforma en la iglesia de la Mercé.

Donchs bè, 'ls que portan aquest tinglado van demanar al Ajuntament que nombres dos regidors per formar part de la junta de obras, y tal dit tal fet; los dos regidors van ser nombrats punt en blanch.

Y are sabrán perqué.

Incontinent vá llegirse un dictámen declarant qu' en vista del amor que t' Barcelona á la Verge de la Mercé y dels grans favors que aquesta soberana senyora ha dispensat sempre á la ciutat, lo municipi demostri 'l seu agrahiment costejant la imatge de la Verge que ha de figurar com á remate de la cúpula projectada per l' arquitecto Sr. Martorell, sempre que 'l cost de la imatge no excedeixi du quinze mil pessetas.

Es á dir: tú, Verge de la Mercé, 'ns has salvat del cólera y de altres mil calamitats, y nosaltres cologuém la teva imatge dalt d' una cúpula, á una altura ahont tal vegada t' rodará 'l cap, y allá t' deixém á sol y serena, sense per 'xo gastarnos més de tres mil duros... Ni un xavo més.

Santa Eulalia despossehida del titol de patrona de la ciutat ne tindrà una alegría.

—¡No t' ho deya Merceneta, qu' eran uns ratas y uns ingrats?

Lo ministre de Marina no vol ser menos que 'l de la Guerra, en materia de cambis y reformas.

Ara ha manat que 'ls oficials de marina dugan guerrera ab un tall á cada costat per l' istil dels soldats de caballeria.

De manera que are tindré *caballeria de marina*.

Y no se 'n estranyin: los oficials de marina podran montar los caballs de la maquina qu' en lloch de garrofas menjan carbó de pedra.

Ja s' ha presentat a las Corts lo projecte de *modus vivendi* ab Inglaterra que ha produhit pessima impressió entre tots los amants de la producció nacional.

Srs. conservadors: tinch fret al cap y en tot lo cos. ¿Voldrian fer lo favor de deixarme alguna de aquellas barretinas que van treure quan la discussió del tractat de comers ab Fransa?

Suposo que vostés encare deuen guardarlas.

La comunicació del Dr. Vergés, desmentint alló de la monja, no sols va publicarse en casi tots los periódichs de Barcelona, sino que ademés se 'n va fer una gran tirada, y 'l diumenje y 'l dilluns, alguns socios (*socios* dich senyors caixistas; are no hi posin *sucios*) de la Juventut calòlica, la repartien per la Rambla, donant mostrars de una gran activitat.

No en va progressém.

En altres temps, al que hagués contat lo de la monja l' haurian agafat y l' haurian dut a l' inquisició.

Avuy los neos apelan a la publicitat, y reparteixen prospectes com los fabricants de qualsevol article de consum.

Sembla que l' Ajuntament está disposat a donar permis a un propietari per posar tanca a un solar de la Plassa de Catalunya.

Bén fet. Mirin, jo ja ho tinch pensat: al millor dia jo 'm vaig a fer una torreta, al mitj de la Plassa Real.

¡ALABADO SEA EL SANTO NOMBRE DE DIOS!

*Esta casa es cristiana
en ella*

NO SE PERMITE BLASFEMAR.

Aixó es lo que diuen los cartells colocats en las portas de no pocas casas, sens dupte porque no hi surtin cabecillas carlistas.

Jo a casa no n' hi poso, porque a casa meua no hi entran més que personas decents y ben educadas que no tenen necessitat de advertencias.

El *Barcelonés*, al parlar del nou projecte de presó, diu que ho ha demanat a las Corts lo seu correligionari Sr. Ferratjes, omilint per complert lo nom del Sr. Baró que també va apoyar lo pensament ab un discurs.

¡Quan cert es que la passió es cega! Aquí tenen al *Barcelonés* que ja no véu a n' en Baró, y aixó qu' es un xicot de bona estatura.

A no ser que *El Barcelonés* tinga las cellas tant llargas com las patillas.

Ja se ha realisat la tómbola de la prempsa. Per cert qu' en menos de dos dias van despatxarse 'ls 30,000 bitllets de que 's componia.

A un jove amich meu va tocarli un polissón.

A un altre, una cotilla.

En cambi una nena molt maca, va treure un paquet de pólvora.

Jo, aquí ahont me veuen, vaig treure un rellotje de sobremesa.

¿Eh, quina sort?

Si senyors, si, un rellotje ab esfera de paper, frontis de llautó y caixa de llauna.

—¿Ja va aquest rellotje? vaig preguntar al rébrel.

—Si senyor, me van respondre, *vá malament.*

De totas maneras, no estich enfadat. A las tómbolas de beneficencia no s' hi va may a fer ganancias, sino a riure una mica ab las sorpresas que 's reben y a socorre als desgraciats.

Aixó es lo que feya la majoria del públich, que ab tant desprendiment va respondre a la véu de la prempsa.

A Londres torna a estar de moda la *dinamita*.

Es, en concepte dels que l' emplean, un sistema curatiu com qualsevol altre.

¿La societat no 's troba bé? Uns perfums de dinamita, y al llit dejorn.

Al Sr. Piquet, empressari del Odeon, li han privat un' obra qu' escribia, avants de acabarla de escriure.

Tot porque l' obra 's titulava: *La monja enterrada en vida ó 'l secret de aquell convent.*

L' extrém de la bona vista: Veure las ideas subversivas del cervell de 'n Piquet a través de la seva closca.

Un anunci:

«EN 8 LECCIONES A BAILAR
sin temor de caer...»

—¡Vaya una gracia!... ¿Qui es l' home xapusser que quan balla se 'n va de bigotis?

—Homes esperinse y vajan llegint: sin temor de caer en ridiculo y servir de ludibrio a los demás.

¡¡Aaaa!!

SENS MAJORDONA.

¿Perqué avants mossen Castor,
qu' es rector,
per tot molta broma feya,
sempre reya,
y are no riu ni una estona
y hasta fins pena l' hi dona
si alguna broma véu fé?

¿Voléu saberho? Es porque
l' hi ha fujit la majordona.
Ella de tot se cuidava
y endressava;
fins se cuidava també
del diné;
y es clar, dantse vida bona
va posarse molt grassona,
y dava gust de mirar
quant sortia a passejar
lo rectó ab la majordona.

Un cert matí que 'l rectó,
ab devoció,
en un altá ab véu sumissa,
deya missa,
cansada la Vicentona
de ser tant temps santurrona,
del rectó prengué 'ls dinés
tocant pipa ab un promés...
per no ser més majordona.

Molt gran va ser lo trastorn
lo trist jorn,
en que ho va sabé 'l rector,
y ab tristor,
va plorar una llarga estona,
y ja cap més hora bona
desde llavors ha tingut,
perque, vaja, 's véu perdut,
un rector... sens Majordona.

ROSETA SEGÍ DE REUS.

QUÈNTOS.

Histórich:
Lo catedràtich era molt curt de vista y 'ls estudiants molt, pero molt divertits.

Cada dia n' hi feyan una, y per ultim van ferli la següent:

Van llogar lo burro de una terraire y van ficarli a l' àula.

Lo burro va quedarse aturat davant de la tarima, y 'l catedràtich, al seure's a la faula, veyent un bulto allá al seu davant, y sense donarse compte de que fós un burro, exclamá:

—¿Quiere V. hacer el favor de tomar asiento?

Un amich va deixar a un altre dos mil rals, y quan aquell los hi va reclamar, aquest va declarar que li era impossible tornals'hi

—L' únich que en obsequi teu puch fer, afegi ventillo desesperat, es firmarte deu pagarès de doscents rals que vencerán cada mes un.

—Aceptat.
Arribá 'l venciment del primer pagaré y no va donarli un quarto.

—Pero home, si no m' abonas los pagarès ¿vols ferme 'l favor de dirme per qué vés firmarme 'ls? digué 'l prestamista plé de indignació.

—T' ho diré y ho comprendrás desseguida. Es que vaig coneixe que 'l perdre 'ls dos mil rals de un plegat te disgustaria molt y vaig fer de manera que no 'n perdessis sino doscents cada mes.

TRENCA-CAPS.

XARADA.

I.

AL CIUDADÁ L. MILLÁ.

Hu! Ja ho dius, amich Millá
que vingui un dia a trobarte;
mon desitj es de parlarte
pero tinch tres, net y clá.
De no trobarte tinch tres,
que las cosas desitjadas
las dos inversa vegadas

surten, per una, al revés.
Jo t' aseguro, no obstant
que tindrem una conversa
al *prima-segona-terça*;
jo hi vindré: mes no sé quant.
Y allí, la má com tens dit
t' apretará ab alegría
qui coneixe t' també ansia:
tot t'eu:

SACH DE MAL PROFIT.

II.

Anant a *prima-segona*
ab la noya de l' Agnés,
la Pepa 'ns va volgué tres
una grossa tot molt bona.

NOY DE LA XERA.

ENDAVINALLA.

D' ingredients als meus voltants
n' hi ha bastants;
pero lo que toca al mitj
ni un esquitj:
me claven en poch moments
caixals y dents.

Tinch quatre ulls y no hi veig gens,
faig mallas sens ser manyá,
res més te vull ensenyá
que prou declarat ho tens.

EUDALT SALA.

SINONIMIA.

—Qué tot en aquest carrot?
—Las total del Sr. Tot.

VICTORIN OTERO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	—	Nom de home.
6	1	5	4	2	1	—	—	» dona.
6	1	2	4	5	—	—	—	» home.
6	7	2	1	—	—	—	—	Un animal.
3	1	5	—	—	—	—	—	Una sustancia.
5	1	—	—	—	—	—	—	Nota musical.
2	—	—	—	—	—	—	—	Una lletra.

TRES MORTS VIUS DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

AL SALÓ Y TÈ ARMARIS.

Combinar aquestas lletres de manera que 'n resulti 'l nom de una pessa catalana.

UN LLEPA-FILS.

CONVERSA.

—Me vols comprar virám, Marta?
—Virám? Me pensava que no 'n venias.
—Es que demá marxo a fora.
—Ahont?
—A... Entre totas dos ho havém dit.

EGO SUM DE REUS.

GEROGLIFICH.

X
FAL
VII E
ea
Fal
VII

C. PILLO.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—*Di-sap-te.*
- Id. 2.ª.—*Mas-nou.*
- MUDANSA.—*Cara, Cera, Cura.*
- CONVERSA.—*Nicanor.*
- MUDANSA.—*Cel, Fel, Gel, Mel, Pel, Tel, Vel, Zel.*
- ROMBO.—
S
P O P
S O C A S
P A U
S
- TRENCA-CLOSCAS.—*Palautordera.*
- GEROGLIFICH.—*Per viscains, Viscaya.*

ECCE-HOMO

MONÓLECH CÒMICH-SERIO, EN UN ACTE Y EN VERS

PER

C. GUMA

Preu: DOS rals.

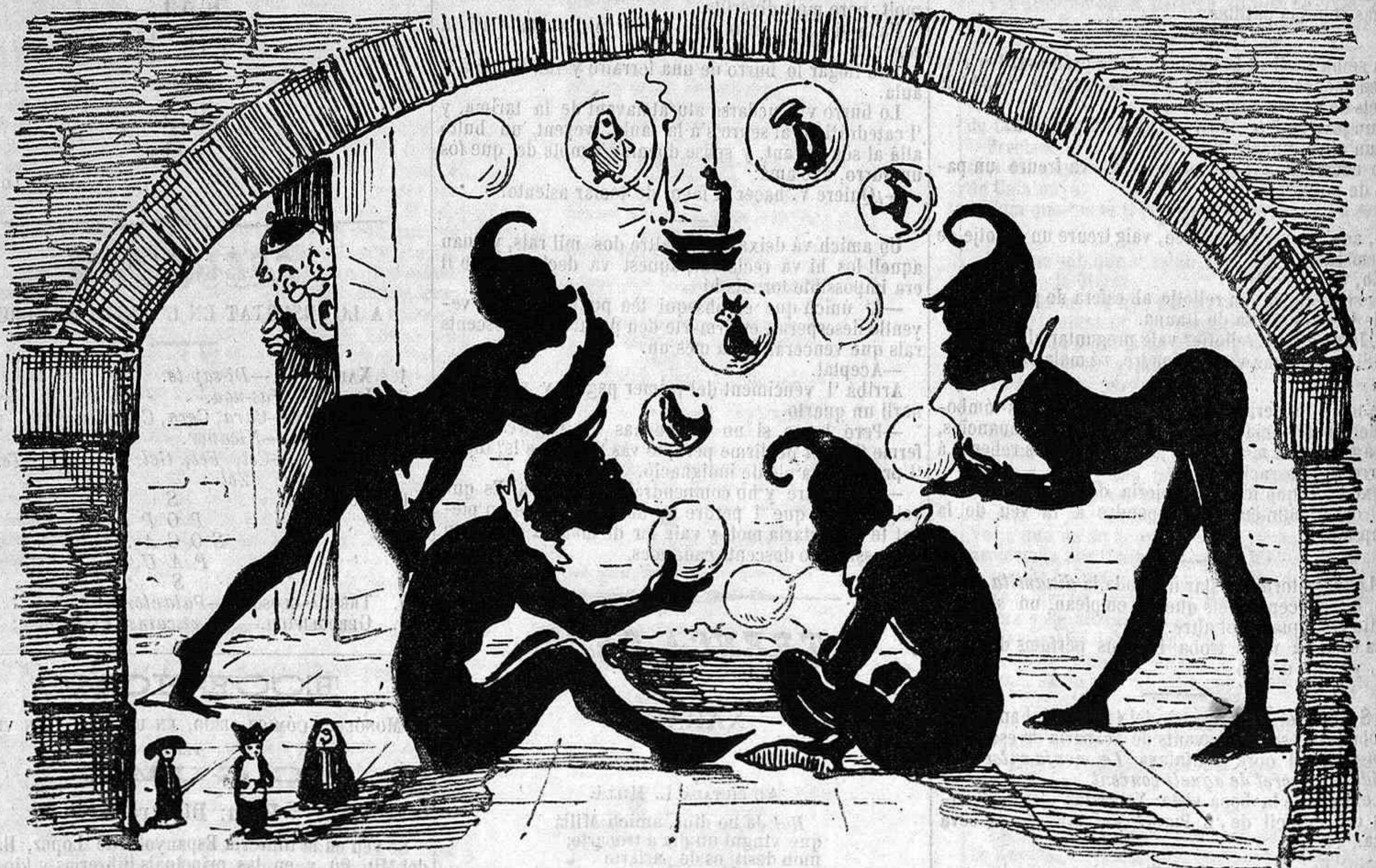
Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y en las principals librerias y kioscos y en casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23

SOBRE ALLÓ DE LA MONJA.

Solen dir: «Calumnia que algo queda,» y en efecte, han quedat las fatxas dels socios de la *Juventut catòlica* que 'l diumenje y 'l dilluns repartian la proclama del vicari general.

«..... constándole, como le consta á Su Excma. Ilma. que existe en esta capital una asociación secreta, que tiene por objeto inventar calumnias contra el clero y las monjas...»

(Comunicació del Dr. Vergés, vicari general.)